

ת"ד 474/01/15 - מדינת ישראל נגד נביל קרואני

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 474-01-15 מדינת ישראל נ' קרואני
תיק חיצוני: 292968/2014

בפני	כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	נביל קרואני

החלטה

נגד הנאשם הוגש כתב אישום בגין עבירות של נהיגה בקלות ראש, נהיגה כשברמזור אור אדום וחבלה של ממש.

בתמצית העובדתית של כתב האישום נטען כי ביום 2.7.14, סמוך לשעה 16:00, נהג הנאשם ברכב פרטי, מסוג "ב.מ.וו", מס' רישוי 53-977-16, בכביש 79. הנאשם נהג בקלות ראש וברשלנות כשבהגיעו לצומת "סומך", לא ציית לאור אדום שדלק בכיוון נסיעתו, נכנס לצומת, חסם את דרכו של רכב מסחרי מסוג "איסוזו", מס' רישוי 53-116-10, בו נהג מורל שיח' חליל, שנסע באותו הכביש, שפנה שמאלה לכיוון אעבלין, והתנגש בו.

כתוצאה מהתאונה נפגעו ונזקקו לטיפול רפואי הנאשם ונוסע מרכבו. כן נגרמו חבלות של ממש לנהג הרכב השני, מורל שיח חליל (שבר באמת שמאל שהצריך ניתוח שחזור פתוח וקיבוע פנימי), ולשני נוסעים מרכבו, דיאב עאטף (שבר בסטרנום), וחג'אזי מוחמד (פצע בקודקוד ופצע מעל גשר האף). כן נגרמו נזקים לכלי הרכב המעורבים.

ביום 27.1.16 כפר הנאשם בעובדות המפורטות בכתב האישום וטען כי עבר ברמזור ירוק.

בימים 25.10.16, 5.3.17, 9.5.17 ו- 11.7.17 העידו עדי התביעה.

בתום הדיון האחרון העלה הסנגור טענה מקדמית לפיה "אין להשיב לאשמה". נטען כי אין בראיות התביעה הוכחה לכאורה של האשמה המיוחסת לנאשם בכתב האישום. ואם לא די בכך, בראיות התביעה הוכחה מוחצת לכך שהנאשם נכנס לצומת באור ירוק ברמזור ואילו הרכב השני הוא שנכנס לצומת באור אדום וגרם לתאונה.

בתגובתה בכתב ביקשה המאשימה לדחות הטענה על הסף מהטעמים שלהלן:

א. בהתאם לפסה"ד המנחה לעניין טענת "אין להשיב על האשמה", ביהמ"ש לא יטה אוזן לטענה זו "אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה

אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר". ביהמ"ש העליון קבע כי מדובר ב"ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם".

כן נקבע כי הנסיבות בהן ייעשה יישום מעשי של כלל זה הן נדירות ו"די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום".

נטען כי במכלול הראיות שהוצגו בפני ביהמ"ש עולה כי קיימת אשמה לנאשם ובהן:

א. עדותו של עד הראיה, מר קאסם חוסיין, במשטרה ובביהמ"ש, לפיה, הנאשם נכנס לצומת כשבכיוון נסיעתו אור אדום ברמזור. עדותו הייתה מהימנה, עקבית, תואמת לעדות שמסר במשטרה, ולא נסתרה במהלך חקירתו הנגדית.

ב. שני הבוחנים שהעידו בתיק והתייחסו לניתוח תכנית הרמזורים ולטענות הנאשם ודחו את הטענות שהעלתה ההגנה.

הכרעה

הבסיס לטענת "אין להשיב לאשמה" מקורו בהוראת סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), ה'תשמ"ב-1982 הקובעת כדלקמן:

158. זיכוי בשל העדר הוכחה לכאורה

נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בעניין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה.

הפסיקה התוותה כללים מנחים לעניין יישומה של הטענה ולעניין הנסיבות בהן יש לקבלה או לדחותה.

בע"פ 405/80 [10], בעקבות ע"פ 28/49 [11] וע"פ 732/76 [12] נקבע כי **כדי לחייב נאשם להשיב על האשמה אין צורך אלא בראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה, שפרטיה הובאו בכתב האישום, ודי בקיומה של מערכת ראיות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות על שכם הנאשם.**

עמד על כך כב' השופט יעקב קדמי בבש"פ 825/98 מדינת ישראל נ' מוחמד דחלה:

"לעניינה של "ראיה לכאורה" בקשר לטענה של "אין להשיב לאשמה", המבחן הוא מבחן "חיצוני" של ראיות התביעה "על פניהן", בלי ליתן את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל פרט למקרים נדירים, שבהם חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת...".

לענייננו, אני קובעת כי יש די בראיות כדי לחייב את הנאשם להשיב על האשמה.

א. מר קאסם חוסיין העיד כי נסע מצידו הימני של הנאשם, הנאשם עקף אותו "במהירות מופרזת" ו"פגע בטנדר, זרק אותו לגובה איזה 3 מ' והתהפך על הרמזור" (עמ' 11 לפרו', ש' 10-12). בהמשך מסר כי הנאשם חצה את הצומת

באור אדום: "אני ראיתי אותו עבר באדום לחלוטין" (עמ' 11 לפרו', ש' 21-22). ובהמשך: "הוא חתך באדום לחלוטין" (עמ' 13 לפרו', ש' 23-24). בחקירה הנגדית העיד כי הוא זוכר היטב את התאונה, וכך לדבריו, "מה שהיה אני אמרתי, לפני שנתיים והיום ועוד שנה אני עדיין זוכר" (עמ' 15 לפרו', ש' 1). כן מסר כי אינו מכיר את הנהגים וכי ראה את התאונה מתחילתה עד סופה (עמ' 11 לפרו', ש' 15-16).

בחקירתו במשטרה מסר העד עדות דומה: "אני הייתי בנתיב הימני ומצד שמאל שלי עקף אותי רכב ב.מ.וו. במהירות אדירה, ואז הרכב הב.מ.וו. המשיך ונכנס לצומת שהיה לו אור רמזור אדום ואז בדיוק עבר הטנדר שהגיע מכיוון יגור מכיוון דרום ונכנס לצומת ואז הב.מ.וו. פגע בו פגיעה ישירה בצד ימין" (עמ' 1 להודעה, ש' 7 - 12).

ב. בוחן התנועה מאיר קריחלי מסר כי בדוח הבוחן רשם כי "מסתמנת אשמה נגד נהג הב.מ.וו. להעמדה לדין, בגלל עדותו של עד הראיה מר קאסם חוסיין" (עמ' 19 לפרו', ש' 17-18).

ג. נהג הטנדר, שיח ח'ליל מורל, מסר בחקירתו כי המתין בצומת ברמזור עד שהרמזור יתחלף לירוק. כשהרמזור התחלף לירוק החל לפנות שמאלה ואז הוא ראה "רכב מכיוון נצרת, הרכב נסע במהירות מופרזת... ונכנס לצומת ופגע בי באמצע הרכב שלי" (עמ' 2 להודעה ש' 8-10).

בביהמ"ש חזר העד וטען כי נסע ברמזור באור ירוק (עמ' 18 לפרו', ש' 26) וראה "רכב שמגיע מכיוון נצרת במהירות מופרזת" (עמ' 18 לפרו', ש' 27) ופגע ברכבו בצומת.

ד. העד, מר מוחמד חיג'אזי, שנסע לצידו של נהג הטנדר ברכב מסר: "נכנסנו ברמזור ירוק מלא ואז הגיע רכב מסוג ב.מ.וו. מנצרת במהירות מופרזת, 170 קמ"ש בערך. אז הוא התנגש בנו, הרכב שבו היינו התהפך..." (עמ' 22 לפרו', ש' 16-17).

בהתאם למבחן שנקבע בפסיקה, על פניהן, עדויותיהם של קאסם חוסיין, עד הראייה, ונהג הטנדר, שיח ח'ליל מורל ומוחמד חיג'אזי, הן בגדר ראיות לכאורה להוכחת יסודות העבירה, המפורטים בכתב האישום. עדויות אלה, כאמור, יוצרות את אותה מערכת הוכחות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראיות מן התביעה לנאשם, ויש מקום לחייב הנאשם להשיב להן.

נוכח האמור, הטענה כי אין להשיב לאשמה נדחית.

לפיכך, אני קובעת את התיק להמשך שמיעת פרשת ההגנה ליום 31.1.18 בשעה 12:30.

המזכירות תזמן את הצדדים ותודיע להם על מועד הדין.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ז, 27 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.

